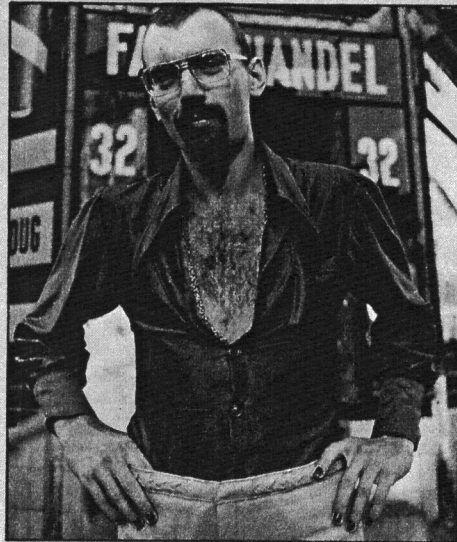

LAD OS FÅ LOV TIL AT GLO

DAN TURELL

Måske kender De situationen: Man er ude på restaurant, f.eks., og sidder og småsnakker og ser sig omkring og piller lidt ved kuvertbrødet og nipper til vinen, mens man venter på maden. Man har måske ikke været her før og sidder derfor og studerer væggene og udsmykningerne lidt – og naturligvis først og fremmest de andre gæster.

Så er det, fru en – eller éns ledsager(ske) – siger: „Nej, for søren – se den mand der med ørnenæsen ovre i hjørnet. Det var dog fantastisk!“ Og så vender man sig naturligvis for at se denne usædvanlige næse (det kunne lige så godt have været et violetprykket slips eller et par strålende grønne lakstøvler eller hvad som helst andet, der var værd at se på), og så er det, han/hun bebrejdede siger: „Nej, lad nu være med at se derover . . . Så ved han, det er ham, vi taler om“.

Og så må man ikke se, for det er ikke pænt at glo på folk. Man må simpelt hen ikke se ordentligt på folk, ikke sådan, at de kan se, man gør det. Man må kikke lige ud og lade som ingenting, må man. Det andet er uopdraget.

Jeg synes, det er sådan, at næsten lige meget hvor man går hen, er der noget interessant, noget, der er værd at se nøjere på. Det kan, som i restauranten, være en eventyrligt formet næse, men der er så mange millioner andre muligheder, for mennesket er så spændende og så evigt underholdende og går og taler og spiser og tænker på så mange forskellige måder. Så der er altså næsten hele tiden et eller andet, der slår én, lige meget hvor man er, og så siger reglerne altså bare, at nok er det O.K., man standser op og glor i timevis på butiksvinduer eller husfacader – men

(med)mennesket må man ikke se på, ikke for alvor.

Og de er da tit det mest spændende af det hele!

Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har gået sammen med en ven eller en veninde, og de har irettesat mig og er blevet flove, fordi jeg har kikket. Og på en måde forstår jeg godt, hvordan de har det. Da jeg var dreng, var jeg hvert år på landet om sommeren sammen med en kammerat og hans familie, og vi cyklede som regel lange ture om søndagen, og ofte kom vi – rundt omkring i udkanten af de nordsjællandske skove og strande – til enligt beliggende huse. Og så kikkede vi selvfølgelig lidt på dem med, for også huse er af mange arter og spændende at se på og sammenligne, og som regel stod vi bare ved vores cykler uden for havegærdet og forestillede os, hvordan det var at bo i sådan et hus, og hvem der mon gjorde det.

Men så kom der altid noget op i min kammerats mor – når hun havde set huset udefra, ville hun også se det indvendigt, og hun kunne ikke lade være. Der skete så næsten altid det, at hun stod af cyklen, gik hen til huset og kikkede forsigtigt ind ad vinduerne for at checke møblerne, tæpperne, de eventuelle tilstedeværende – „hvordan de boede“. Og imens stod vi tre andre – mig, min kammerat og hans far – og ventede, med tilbageholdt åndedræt, altid lidt bange for, at der nu skulle komme nogen og se det, eller at de folk, der boede i huset, pludselig skulle komme hjem fra biografen og se hende stå der og glo. Jeg var meget flov over det, skammede mig nærmest lidt over at være i selskab med hende. Jeg kunne

ikke forstå, hvorfor hun ikke kunne opføre sig ordentligt.

Det kan jeg i dag. Hun var simpelt hen nysgerrig som en egerunge, og nysgerighed er en af de bedste egenskaber, der findes, det er den, der giver os al viden, al opdagelse, al oplevelse. Når jeg kommer forbi et vindue i dag, tænker jeg tit på hende, og som regel får jeg så en uimodståelig lyst til at se, hvordan folkene bag det vindue bor, om de har lyst afsyret egetræ eller mørk mahogni, om de har sofa-arrangementer fra Ikea eller gamle flydemadrasser på gulvet, om de har malerier af hjortene i Dyrehaven eller reproduktioner af Picasso-plakater. Det siger noget om folk, det siger noget om samfundet og tiden – og ofte giver det én gode ideer.

Så i grunden synes jeg, det burde være tilladt at glo både på den ene og den anden måde. Lad os lige så godt i al stilfærdighed indrømme over for hinanden, at vi synes, hinanden er interessante at se på, med alle vores forskellige kroppe og udtryk og bevægelser. Lad os indrømme, vi ikke bare kan lide at betragte hinanden, når der er tale om et show, i biografen eller boksehallen, men også til hverdag i de små normalreaktioner – under spisningen, ved indkøbene, i bussen, bag rattet. Lad os få lov til at glo!

Poul Henningsen havde det – synes jeg – gode slagord: „Vi er selv historie“. Det er helt rigtigt. Jeg ville mene, at netop derfor er vi selv interessante, og derfor er det naturligt at være nysgerrig – og altså glo. Og når de fleste alligevel ser ud ad øjnene, hvad ondt der så i, at man også kan se, de gør det. Alle ved det jo godt alligevel!